

21.03.2015 - I er guld værd for børnebørnene

Kære Henny.

Jeg har tidligere skrevet til dig for at bede om et råd. Det fik jeg og det var jeg meget taknemmelig for.

Dengang drejede det sig om vores søns og børnebørns - 2 piger på nu 4 og 10 år - dybe krise i forbindelse med en opslidende og hensynsløs skilsmisse-kamp. Pigerne mor flyttede 7 gange i løbet af 2 år og havde skiftende partnere. Pigerne kom i virkelig dårlig trivsel og nægtede til sidst at være hos deres mor. Det førte til flere retssager, hvor vores søn fik tilkendt bopæl på begge piger. Til stor lettelse for alle.

Nu, efter mere end 3 år, er der tilsyneladende faldet ro på. Pigerne er hos deres mor 4 dage hver anden uge, de har fået en lillesøster hos deres mor og en lillebror hos deres far - vores søn. Det er så her, jeg vil bede om råd fra dig.

For små 2 år siden mødte vores søn sin nuværende kæreste og vi var alle glade. Hun var tilsyneladende en god pige, kærlig overfor vores søn og imødekommende overfor pigerne. Pigerne viste, at de kunne li' hende og vi syntes, at de fik mere varme fra hende, end de nogensinde havde fået af deres mor. Jeg vil indskyde, at vores søn er en meget rolig, fåmælt, meget kærlig og omgængelig mand og han er ligeså 'forelsket' i sine børn, som vi/jeg er i vores. Hans nye kæreste er af en familie, hvor normerne er anderledes end i vores familie og det er i sig selv jo ikke nødvendigvis dårligt. Hun er vokset op med mange regler og konsekvenser og - efter min mening - ikke så megen forståelse for dét at være barn. Det fører hun naturligvis med sig ind i forholdet, og for 1/2 år siden fik så vores søn og hun en dejlig lille dreng. Her sker så den store forandring fra, at pigerne havde deres plads i familien, til at de er der på kærestens 'nåde og fromme'. Hun taler negativt om dem konstant: de spiser for meget og forkert, de er dovne, de sidder for meget ved computeren, de råber for højt osv., osv. Dertil kommer, at hun ikke vil have noget med dem og deres liv at gøre. Hun vil ikke vaske deres tøj, hun tager ikke del i det, der sker i deres skole og børnehave, hun er ikke en del af pasningen, hvis de er syge. Hun har flere gange kørt hjemmefra, når den ældste af pigerne var syg, så hun måtte ligge alene hjemme. Hun hjælper aldrig i forbindelse med at bade dem eller kæmme lus, som de har i perioder. Hun vil ikke have noget med f.eks. deres madpakker at gøre og hun interesserer sig slet ikke for, hvad pigerne foretager sig. Den lille ny får nyt tøj, mens pigerne går i slidt tøj, der er for småt - medmindre vi køber til dem. Vores søn ser passivt til og jeg tror, han er rigtig bange for, at 'historien' med pigerne mor skal gentage sig.

Vi synes, det er forfærdeligt hårdt som bedsteforældre at se og høre på, at vores elskede børnebørn - som har gået så grueligt meget igennem - bliver nedgjort og at deres far nærmest ikke må/kan vise dem, hvor meget han elsker dem, på den måde han og de er vant til. Han har altid været deres faste holdepunkt og jeg er virkelig bange for, at den opslidende kamp, de har været igennem, på et tidspunkt vil være forgæves, idet pigerne måske vil vælge at være hos deres mor pga. fars nye kæreste. Det vil tage livet af vores søn! Jeg har ved et par lejligheder sagt til dem, at det jo er vi voksnes ansvar at sørge for den gode stemning og for at give børnene følelse af at høre til et sted, men jeg er jo også bange for at skubbe vores søn væk. Han er glad for sin kæreste, og han får mere kærlighed fra hende, end han nogensinde har fået af pigerne mor, men vi tænker, at det må være rædselsfuldt for ham at høre på, hvordan hans børn bliver kritiseret...også når de selv hører på det. De prøver virkelig på at samarbejde

med kæresten - som børn jo gør - men får intet tilbage. Der er aldrig en afslappet og rar stemning omkring den lille familie - eller som vores søns kæreste siger, så er hun ikke i familie med hans børn. Hun er jo ganske vist heller ikke biologisk familie, men efter vores mening har hun valgt 'hele pakken', da hun valgte vores søn, idet kampen om børnene var på sit højeste dengang, så hun vidste, hvad hun valgte. Jeg siger ikke, at det er nemt for en pige på 27 at blive 'pap-mor' for to piger på dengang 2 og 8 år, men i sidste ende får man jo det tilbage, man giver og det hun giver børnene - eller ikke giver - er ikke befordrende for den gode stemning og udvikling. Jeg har gennem mit 30 årige pædagog-virke altid arbejdet med sårbare børn og deres familier og jeg vil til hver en tid være børnenes advokat. Og i særdeleshed mine børnebørns!! Men Henny, hvor er det uendelig meget sværere at 'blande sig' i andres forhold, når der er dybe følelser indblandet. Havde det været en af 'mine' familier er jeg ikke i tvivl om, hvad jeg ville ha' gjort, men hold da op, hvor er jeg i tvivl her! Jeg synes ikke, jeg/vi skal holde vores mund, for vi har altid været der for pigerne og de har i perioder boet hos os, når tingene blev for komplicerede i deres forældres kamp. Hvis ikke vi viser dem nu, at vi er der for dem, hvordan skal de så kunne stole på nogen mere? Men vi har jo heller ikke i sinde at ødelægge noget for vores søn og hans kæreste.

Hvis du har tid, vil jeg rigtig gerne vide, hvad du tænker om det her.

På forhånd TAK!

Kærlig hilsen farmor

Kære farmor

Den udfordring, du står overfor, er du slet ikke alene om. Jeg tror, at rigtig mange kender problematikken med at stå på sidelinjen og opleve, at nogen af ens nærmeste har det skidt. Det må være så hårdt at se på, at dine to børnebørn ikke trives. De har været så mange kampe igennem i forbindelse med fars og mors skilsmisse, og, lyder det til, måske også tiden inden. Alt sammen har de forståeligt nok reageret på.

For et par år siden fandt pigerne far sammen med en ny kæreste, som pigerne fik et godt forhold til, fordi hun både var varm, kærlig og imødekommende overfor dem og deres far. Det var godt og fint. Alting så lysere ud, der kom mere tiltrængt ro og kærlighed omkring pigerne, og du og din mand syntes at kunne trække vejret lidt lettere.

Lige ind til for et halvt år siden, hvor der kom en lille ny i familien i form af en lillebror. Fra den tid synes pigerne at være blevet skubbet til side, og du oplever, at kærligheden og omsorgen for dem, er blevet erstattet af mangel på samme. Du oplever, at pigerne stort set må klare sig selv uden hjælp fra din søns kæreste, at de bliver rettet på, ikke får det, de har behov for, og at stemningen i den lille familie er blevet anspændt og dårlig.

Nu bløder dit farmorhjerter naturligvis for de to piger, og du spørger med rette, hvad du som farmor kan gribe og gøre i.

Først og fremmest tænker jeg, at det for pigerne er guld værd at have en farmor og farfar, der uanset hvad, altid har været der for dem. I har taget jer af dem og passet på dem. Ind i mellem har de boet hos jer.

For mange børn er det en uvurderlig gave at have det faste holdepunkt, som bedsteforældre kan være, når alt andet er svært og under forandring og stor turbulens.

Hvad du nu kan gøre for at pigerne igen får omsorg og plads i den lille familie?

Jeg tror ikke, at bebrejdelser og vrede i forhold til din søn og svigerdatter fører noget frugtbart med sig.

Men jeg tænker også, at du, hvis det ikke allerede er sket, må have en alvorlig snak med din søn om det, du lægger mærke til og om din bekymring for pigerne.

Og så tænker jeg, om det at få et barn mere i familien oven på al den uro og de kampe, der har været omkring skilsmissem, måske er en stor mundfuld for især din svigerdatter?

Kan det tænkes, at der ikke er så mange kræfter at gøre med lige nu, og at det også er det, der smitter af på pigerne?

Føler din svigerdatter mon, at det er svært at have overskud til det hele?

Har din søn svært ved at sige til eller fra, og hvor er han henne i alt det her?

Har I mulighed for at tilbyde en hjælpende hånd, og ved jeres søns kæreste mon, hvor meget I alle sætter pris på, hvor sød og imødekommende, I oplevede hun var mod pigerne og deres far, og hvor godt

det var for pigerne? Føler hun sig måske ikke rigtig anerkendt?

Måske har du allerede gjort jer de tanker.

Uanset. Fortsæt endelig med at invitere pigerne og giv dem al den omsorg, nærvær og lidt tøj, hvis de trænger, og fremfor alt den kærlighed, I

som bedsteforældre har så rigeligt af. De kan under ingen omstændigheder tåle manglen på samme, og efter alt det, de har været igennem, har de om nogen brug for en tryk hverdag, og bestemt også for det frikvarter, og følelsen af at være noget særligt, som de kan have hos jer.

Måske kan du og din mand med jeres forståelse, støtte, ikke bebrejdede tilgang og anerkendelse netop være den, der kan være med til at vende stemningen i den lille familie.

Jeg ønsker jer alt det bedste, og skriv gerne og fortæl, hvordan det går.

Kærlig hilsen fra

Henny